

רע"פ 1119/14 - ליטל ברבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1119/14

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשת: ליטל ברבי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (בהרכב: כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ (סג"נ), כב' השופט י' צלקובניק, י' רז-לוי) מתאריך 22.01.2014 ב-עפ"ג 27084-07-13

בשם המבקשת: עו"ד דוד גולן

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (בהרכב: כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ (סג"נ), כב' השופט י' צלקובניק, כב' השופטת י' רז-לוי) מתאריך 22.01.2014 ב-עפ"ג 27084-07-13, בגדרו נדחה ערעורה של המבקשת על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה באשקלון (כב' השופט א' מאושר) ב-תד"א 4600-11-12 מתאריך 04.06.2013.

להלן אביא הנתונים הנדרשים להכרעה.

עמוד 1

2. המבקשת הורשעה, בבית משפט השלום לתעבורה באשקלון על פי הודאתה, בהפקרה אחרי פגיעה (עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה) ועזיבת מקום תאונה (עבירה לפי תקנה 144א(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה)).

3. בתאריך 14.02.2012 הוגש נגד המבקשת כתב אישום בו יוחסה לה עבירה של הפקרה אחרי פגיעה, בנוסחה של פקודת התעבורה טרם תיקון 101, שהעונש המירבי בגינה הוא 7 שנות מאסר. זה המקום לציין כי נוסח העבירה שטרם התיקון לא הבחין בין יסוד נפשי של מחשבה פלילית ליסוד נפשי של רשלנות וקבע עונש מירבי של שבע שנות מאסר בגין שניהם. לאחר תיקון 101 לפקודת התעבורה - העבירה של הפקרה לאחר פגיעה שונתה כך שיש בה שתי חלופות: האחת, מוגדרת בסעיף 64א(א) וקובעת עונש מירבי של שלוש שנות מאסר למי שמתקיים בו רק יסוד נפשי של רשלנות; השניה, מוגדרת בסעיף 64א(ב) וקובעת עונש מירבי של שבע שנות מאסר למי שמתקיים בו יסוד נפשי של מודעות.

4. משהתחוויר למשיבה כי לא ניתנה למבקשת זכות שימוע מלאה עובר להגשת כתב האישום - ביקשה המשיבה לחזור בה מכתב האישום, זאת טרם שנשמעה תשובתה של המבקשת לכתב האישום - בהתאם לסעיף 93 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשנ"ב-1982.

בתאריך 01.03.2012 התיר בית המשפט השלום הנכבד למשיבה לחזור בה מכתב האישום.

5. בתאריך 07.11.2012 הוגש כתב אישום חדש כנגד המבקשת, בגדרו ייוחסו לה עובדות כתב האישום המקורי ובגין היא הואשמה בחלופה של סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה- הדורשת, כאמור, יסוד נפשי של מחשבה פלילית וקובעת עונש מירבי של שבע שנות מאסר. יוער כאן כי המבקשת הודתה כי ידעה כי פגעה בהולך הרגל ולכן פשיטא שמתקיים בה יסוד נפשי של מחשבה פלילית.

6. לאחר הרשעת המבקשת - על פי הודאתה בעבירות המיוחסות לה, בית המשפט השלום הנכבד השית על המבקשת את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך ארבעה חודשים; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 שנים בפועל; 6 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שלוש שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, בתנאי כי המבקשת לא תעבור עבירה שהורשעה בה או נהיגה בזמן פסילה, וקנס בסך 3,000 ש"ח.

7. על גזר דין זה ערערה המבקשת לבית המשפט המחוזי. הערעור נדחה כאמור, בתאריך 22.01.2014. פסק דין זה הוא מושא הבקשה לקבלת רשות ערעור.

טענות הצדדים

8. המבקשת משתיתה את טענותיה על שני אדנים:

עמוד 2

הראשון, נגזר מהסתמכות, שנוצרה לכאורה אצלה כשבית המשפט המחוזי הנכבד ביקש לקבל חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות בעניינה.

השני, נגזר מההחמרה, לכאורה, בעבירה שיוחסה למבקשת - לאחר תיקון החוק ותיקון כתב האישום.

9. בתגובתה טוענת באת-כח המשיבה כי אין בבקשה שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". אף לגופם של דברים טוענת באת-כח המשיבה כי טענותיה של המבקשת בדבר הסתמכות שנוצרה אצלה אין מבוססות, נוכח העובדה כי בית המשפט המחוזי הנכבד הבהיר כי אין בהפניית העניין לחוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות - כדי להוות בהכרח רמז לבאות. באשר לטענותיה של המבקשת ביחס להחמרה בעבירה שיוחסה לה - טענה באת-כח המשיבה כי מאחר שהעונש העיקרי בגין העבירה שיוחסה למבקשת בכתב האישום המקורי זהה לעונש המירבי של העבירה שיוחסה למבקשת בכתב האישום בו הודתה - אין מדובר בהחמרה.

דיון והכרעה

10. לאחר שבחנתי את טענות המבקשת הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. אביא את נימוקי לקביעה זו להלן.

11. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תנתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) (להלן: עניין אבו שנב)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (עיינו: רע"פ 2222/13 יחיאשווילי נ' מדינת ישראל (2.5.2013)). זאת ועוד: במקרים שבהם הבקשה מתייחסת רק לחומרת העונש, ההלכה היא שרשות ערעור תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, או הראויה, בהתאם לנסיבות העניין (ראו למשל: רע"פ 3929/09 דהן נ' מדינת ישראל (16.08.2009)).

12. כל טענותיה של המבקשת מתמקדות למעשה אך ורק בעניינה האישי ואין בהם חשיבות משפטית החורגת מעניינה הפרטני:

טענתה בדבר הסתמכות שנוצרה אצלה, כביכול - אין לה בסיס, שכן בית המשפט המחוזי הנכבד הבהיר כי אין בשליחת המבקשת לחוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות כדי להוות אינדיקציה בנוגע לתוצאת ההליך.

גם טענתה של המבקשת בדבר החמרה בעבירה שיוחסה לה לאחר תיקון החוק והגשתו המחודשת של כתב האישום נגדה - אין בה ממש בנסיבות, שכן העונש המירבי בגין שתי העבירות שיוחסו למבקשת (לפני ואחרי החזרה של

המדינה מהאישום) הוא שבע שנות מאסר. זאת ועוד - יסודות העבירה לא שונו ביחס למעשים המיוחסים למבקשת ובהם הודתה, לכן אין מדובר בהחמרה עמה.

13. נוכח כל האמור לעיל - טענותיה של המבקשת אינן מגלות עילה לדיון ב"גלגול שלישי" בפני בית משפט זה.

14. הבקשה נדחית אפוא. המבקשת תתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליה ביום 27.04.2014 עד השעה 10:00 בבית סוהר נווה תרצה, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על המבקשת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ט' בניסן התשע"ד (9.4.2014).

שׁוֹפֵט